

Susan Wiggs
Mézédes nyár

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkedészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A.-val. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Susan Wiggs, 2014 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018
A mű eredeti címe: *The Beekeeper's Ball* (Harlequin Mira Books)
Magyarra fordította: Várnai Péter

Nyomtatásban megjelent: HarperCollins, 2018
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-360-1

• Kép: *Harlequin Books S.A.*

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

• A szerző fotója: Susan Doupe

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Két Clara Louise nevű csodálatos hölgynek:
az édesanyámnak és az unokámnak.

„Wiggs gyönyörű, múltat és jelent felölelő története, emberséges, tiszta szívű, bátor hősei meghódítják az olvasók szívét.”

(Booklist)

A THE NEW YORK TIMES
SIKERSZERZŐJE

*Susan
Wiggs*

MÉZÉDES
NYÁR

ELSŐ RÉSZ

Egy táplálékot kereső méh a legritkább esetben csíp meg valakit, kivéve, ha megijed, vagy veszélyben érzi a kaptárt. Amikor fenyegetést észlel, vagy ha feromonok riadóztatják, szembeszáll a támadóval, és megszúrja. A dolgozóméh fullánkján apró horog van, amely behatol áldozata bőrébe, és kiszakad a méhből, annak pillanatokon belül bekövetkező halálát okozva.

A méhkirálynő fullánkján viszont nincs horog, ezért többször is képes szúrni anélkül, hogy elpusztulna.

Méhszúrás (sütemény)

Hagyományos elkészítése meglehetősen bonyolult és anyagigényes, de ez az egyszerűsített változat is nagyon ízletes. Leginkább egy csésze jóféle délutáni kávé mellé ajánlható.

Tészta

270 gramm liszt

$\frac{3}{4}$ teáskanál só

4 evőkanál vaj

2 tojás

2 evőkanál méz

0,6 dl meleg víz vagy tej

1 $\frac{1}{2}$ teáskanál instant élesztő

Keverőtálban összedolgozzuk a hozzávalókat, amíg ragacsos, rugalmas cipót kapunk. Ezt olajjal vékonyan megkent deszkára tesszük, és 5-7 percig gyúrjuk, hogy egyenletesen puha legyen. (Konyhai robotgépet vagy dagasztót 4-7 percig közepes sebességgel kell használni.) A tésztát vajjal kikent tálba tesszük, és megforgatjuk, hogy minden oldala vajjas legyen, majd a tálal nedves ruhával vagy átlátszó fóliával letakarjuk, és kb. 1 órát állni hagyjuk a tésztát, amíg az láthatóan megdagad.

Ekkor ismét olajjal vékonyan megkent deszkára helyezzük, majd összehajtjuk (eközben esetleg halk sóhajra emlékeztető hangot ad ki). A tésztával kibélelünk egy megvajazott, 25 centiméter átmérőjű, szétnyitható sütőformát vagy egy 33 x 20 cm-es tepsit. Nem baj, ha a tészta eleinte leválik a peremről. Miután egy ideig pihent, a glutén elernyed, és a tészta könnyebben megmunkálhatóvá válik. Kb. 30 perc után még egyszer belenyomjuk a formába. Amíg pihen, elkészítjük a fedőréteget.

Mézes-mandulás fedőréteg

6 evőkanál vaj
2 evőkanál főzőtejszín
75 gramm cukor
165 gramm reszelt mandula
3 evőkanál méz
csipetnyi só

A vajat egy lábasban közepes hőmérsékleten megolvasztjuk, majd hozzáadjuk a cukrot, a mézet és a tejszínt. Az egészet felforraljuk, és 3-5 percig lassú tűzön főzzük, amíg aranyszínű sziruppá sűrűsödik. Ekkor belekeverjük a reszelt mandulát, és kis ideig hűlni hagyjuk, majd óvatosan elosztjuk a tésztán. 175 fokon kb. 25 percig sütjük, amíg a fedőréteg sötét aranyszínű lesz, és átsül a tészta. Akkor rácsra helyezük, hogy kihűljön. Amíg hűl, előkészíthetjük hozzá a krémet.

Vaníliás-tejszínes krém

2,4 dl enyhén felvert főzőtejszín

4,8 dl vaníliapuding (házi készítésű vagy készen vásárolt)

1 evőkanál méz

1 evőkanál mézlikőr

A kihűlt süteményt kockákra vagy rombuszokra vágjuk, és vaníliás-tejszínes krémmel, egy korty medovinával, kávéval vagy teával szervírozzuk. A medovina mézből készült édes bor – a legrégebbi ismert alkoholos ital.

(Forrás: hagyományos recept változata)

Egy

Mindig nyugodtnak maradni! Így hangzik a méhészek legfőbb szabálya, és Isabel megfogadta, hogy soha nem fogja megszegni. Miközben azonban most a fagyalfa ágán összegyűlt hatalmas méhrajt figyelte, attól tartott, hogy mégis.

A méhészet még szűzföld a számára, de ezt nem hozhatja fel mentségére. Azt gondolta, készen áll arra, hogy befogja az első méhraját. Az archangeli városi könyvtárban fellelhető valamennyi méhészeti szakkönyvön átrágta magát, és a témáról tucatnyi videót is megnézett az interneten. Arra azonban sehol sem vesztegettek egy árva szót sem, hogy ezernyi méh zümmögése a legfélelmetesebb hang lesz, amelyet valaha is hallott. A repülő majmok zenéjére emlékeztette az *Óz, a nagy varázsló* filmváltozatából.

– Ne gondold repülő majmokra! – figyelmeztette magát suttogva, és ettől fogva persze másra sem tudott gondolni.

Minden akarateréjét és önuralmát mozgósítania kellett, hogy ne ugorjon bele a legközelebbi öntözőárokba, és ne kezdjen el segítségért kiáltozni. Pedig milyen ígéretesen indult ez a reggel! Hajnalok hajnalán tette készen pattant ki az ágyból, hogy megkezdjen egy újabb tökéletes napot Sonomában. A tengerpart felől csak néhány ködfelhő tévedt a völgyekbe, hogy itt úgy boruljanak a zöldellő dombokra, mint a menyasszonyi fátyol. Isabel villámgyorsan rövidnadrágot megpólót kapott magára, aztán almafák és diófák mellett elhaladva megkezdte Charlie kutya reggeli sétáltatását. Nagyokat szippantott a levenduláktól és a friss fűtől illatozó levegőből, s a földi mennyországban érezte magát.

Az utóbbi időben mindennap nagyon korán ébredt, mert túlságosan izgatott volt ahhoz, hogy sokáig ágyban maradjon, és rendesen kialudja magát. Élete legnagyobb tervébe vágott bele, amikor kitalálta, hogy főzőiskolává építi át az otthonát. A munkálatok már befejezésükhöz közelednek, és ha minden a tervek szerint alakul, éppen aratás idején üdvözölheti majd az első vendégeket a Bella Vista Főzőiskolában.

A hittérítő telepek stílusát idéző hacienda a maga almaültetvényeivel és veteményeseivel eszményi hely a tervéhez. Számára és a nagyapja számára a birtok már régóta nagy teher, saját álmai pedig mindig is túlságosan szárnyalók voltak. A főzés nagy szenvedélye, és tetszett neki a gondolat, hogy megteremthet egy csodaszép helyet, ahol találkozhat másokkal, akik osztják az álmait, és megtaníthatja nekik a főzés minden csínját-bínját.

Most végre megtalálta, hogyan lakhatja be a házat, amelyet mindig is túlméretezettnek érzett. Szentül eltökélte, hogy minden elképzelhető módon életet lehel belé, vibráló energiával tölti meg. Örült, hogy végre van miből visszaállítania ennek a helynek az egykori fényét.

Ez pedig azt jelenti, hogy megnyitja az haciendát a világ előtt. Azt akarja, hogy ne csupán az a birtok legyen, amelyen a nagyapja és ő a napjaikat töltik, hanem több. Túl sokáig élt remeteéletet. A nyáron sok vendég vesz majd részt itt egy esküvőn, augusztusban pedig beköltöznek ide a főzőiskolája első diákjai.

Isabel feje erre a napra is tele volt tervekkel, miközben Charlie-val, német juhászkutyájával a méhekhez tartott. Egy hepehupás földút közelében, a gyümölcsös végi dombhajlatban álló kaptárokhoz érve aztán meghallotta a repülő majmok zaját, és már hamar rájött, hogy egy méhrajtól származik.

Ami itt éppen folyik, teljességgel természetes esemény. A méhkirálynő elhagyta a kaptárt, hogy helyét átadja az utódjának, saját magának pedig új szállást keressen, és a dolgozóinak több mint a felét magával viszi. A szakirodalomból Isabel tudta, hogy ez csak ritkán történik meg ilyen korai órán. A nap azonban már most erősen süt, és a felderítő méhek útnak indultak, hogy ideális új otthon után kutassanak, míg a többiek türelmesen várakoznak itt a faágon. Isabel méhészenek majd be kell fognia a rajt, és üres kaptárt kell kínálnia számukra, mielőtt a felderítők visszatérnek,

és ismeretlen helyre vezetik társaikat.

Isabel már sms-t küldött a helyi méhészeti szakértőnek, Jamie Westfallnak, aki a múlt héten szórólapot dobott be a postaládájába: „Méhészeti szolgáltatásokat kínálok mézért cserébe”. Isabel személyesen nem találkozott Jamie Westfall-lal, de a telefonszámát mindenesetre megőrizte. Az egyik méhraj ebben a köztes időszakban sajnos nagyon szorgalmas volt, és ha a méhészt nem jön hamarosan, Isabel magára lesz utalva.

Most belebújt a kezeslábasába, felvette tüllös kalapját és méhészkésztyűjét, s kezében ágvágó ollóval meg egy zárható dobozzal a faágat belepő rajhoz indult. Nem lehet bonyolult, gondolta. Mármint attól eltekintve, hogy a méhek ijesztő, eleven vörös szakállnak tűnnek, ahogy ott nyüzsögnek. A zümmögés betöltötte Isabel fejét, hogy aztán végigáramoljon a testén, mint ereiben a vér. Emlékezetébe idézte, hogy nem szabad félnie, akkor sem, ha a raj félelmetesnek tűnik, és dühös hangokat hallat. A méhek csak otthont keresnek maguknak, ez minden, és végül is érthető kívánság. Isabel nagyon is értette, hiszen neki is az a legnagyobb vágya, hogy valahol otthon érezhesse magát.

– Jól van – dünnyögte, miközben a szemét pillanatra sem vette a le a hangosan zümmögő méhekről.

Szíve eszelős sebességgel vert, noha valójában lelkesítőnek kellett volna találnia a lehetőséget, hogy befoghat egy méhrajt. Így újabb kaptárokat tölthet meg, és elejét veheti, hogy a méhek másutt telepedjenek meg, valahol, ahol nem kérnek belőlük, például a nagyapja díjnyertes almafáin. A rajképzés eme fázisában a méhek nagyon szelídek. Mivel még nem kell mézkészítéssel foglalkozniuk, és nincs otthonuk, amelyet védenének, arra sincs okuk, hogy harciasan viselkedjenek.

Charlie egykedvűen elfeküdt a magas fűben, hogy süttesse magát a nappal.

– Meg tudom csinálni – mondta Isabel. – Ez a tökéletes méhraj. Jó vicc! Értesz engem, Charlie? – vetett futó pillantást a sovány juhászkutyára. – A tökéletes raj. Hogy ne nevessem halálra magam!

Isabel semmi furcsát nem talált abban, hogy egy kutyához beszél. Mindig is szokása volt. Egyeként nőtt fel Bella Vistán, gyümölcsösök és szőlőskertek félreeső világában, túlságosan óvatos, de szerető nagyszülei szigorú felügyelete alatt. Hamar megtanulta, hogy be kell érnie a saját társaságával. Felnőttként is tartózkodó volt másokkal szemben, mert erre tanította az élet.

– Most ugrik a majom a vízbe, Charlie – mondta. – Nekilátok, úgyhogy mostantól ne ugass, és ne kezdj ugrándozni! – tette hozzá, miközben a rengeteg méh súlya alatt kissé meghajlott faág alá tette a kartondobozt. A nap már égette a hátát, és ez tudatosította benne, hogy az idő ellene dolgozik. – Most! – mondta magának, miután remegő kézzel előhúzta az ágvágó ollót, és megerősítette a lelkét. – Nem várok tovább.

Elege van az elszalasztott lehetőségekből. Ideje, hogy cselekedjen. Szíve még vadul kalapált az idegességtől, amikor az ollóval átvágta a faágat, az pedig a méhrajjal együtt az odakészített dobozba esett. Legalábbis a méhek többsége ott kötött ki.

A zümmögés felerősödött, és a rajból méhek váltak ki. Isabel közel járt ahhoz, hogy a legfőbb szabályról megfeledkezve pánikba essen. Bár akkor sem lenne vége a világnak, ha a raj eltűnne. Ez itt végül is nem élet-halál kérdése. A büszkeségé viszont igen, mert ő méhekkal akar foglalkozni. Bella Vistán mindig is gazdálkodás folyt, a farm ültetvényei és kertjei a második világháború óta táplálják a Johansen családot.

– Jól van, leányzó, folytasd! – biztatta magát Isabel.

Lehajolt, és óvatosan úgy fordította a faágat, hogy a vége beleérjen a dobozba. A leeső méhek azonnal a rajhoz másztak, mert ezt diktálta az életösztönük. Isabel egész testében reszketve felemelte a dobozt. Nehéz volt, nehezebb, mint amilyennek hitte. A méhek pedig ingerültnak tündek, és gyorsabban kezdtek mozogni, bár lehet, hogy ezt csak ő képzei. Vajon ez azt jelenti, hogy már úton vannak vissza a felderítők? – futott át a fején a kérdés.

Amikor bal vállában szúrást érzett, kis híján megfeledkezett a feladatáról.

– Au! – kiáltott fel. – Au, au! Szelídek kellene lennetek. Te akkor miért nem vagy az? – Egy szegény méhre véletlenül ráhúzhatta a kezeslábasát, és ezért most megkapta a jutalmát. – Lassan, óvatosan! – mondta most már saját magának. – A lassú és óvatos haladásban állítólag jó vagyok.

Tess szerint túlságosan is jó.

Kettőjük közül egyértelműen Tess, a féltestvére az impulzívabb, és ő néha örületbe is kergeti a maga megfontoltságával és óvatosságával. Most már közvetlenül a döntő pillanat előtt áll. Következő feladata, hogy a rajt bejuttassa a készen álló kaptárba.

Charlie-nak éppen ebben a pillanatban kellett ugatnia egyet, aztán baktatva az út felé indult. A méhek zümmögésén át Isabel egy autó motorjának a hangját hallotta meg. Egy munkás tartana a gyümölcsültetvényre?

Isabel éppen akkor fordult meg, amikor egy nyitott tetejű, keresztmerezítős, banánsárga terepjáró olyan gyorsan közeledett feléje a rázós földúton, hogy a kerekei alól csak úgy spricceltek szét a kavicsok. A dobozból több méh riadtan kirepült, néhány az Isabel arcát védő tüllre is rászállt. Nyugodj meg! – kiáltott volna rá magára a legszívesebben. Csak felidegesítetted őket.

A terepjáró porfelhőt kavarva megállt, és a keresztmerezítőbe kapaszkodva egy magas ismeretlen ugrott ki belőle. Hosszú haja és széles válla volt, olajzöld kordnadrágot, fekete pólót és pilóta-napszemüveget viselt. Egyik lába járósínben volt, és sántítva járt.

Ő lenne Jamie Westfall? – találgatta Isabel, és bízott benne, hogy a méhészt jött meg, mert neki most igencsak elkelt volna a segítség.

– Itt laknak Johansenék? – kérdezte a terepjárós férfi mély hangon.

Isabel megkönnyebbülten leült a fűbe.

– Ó, nagyszerű, ezek szerint megkaptam az sms-emet – mondta, de a szemét közben is a zümmögő méhek dobozán tartotta. – Tökéletes időzítés. A legjobbkor jött, hogy segítsen.

– Tessék? Maga be van löve? – kérdezte az ismeretlen. Gyanakvón méregette Isabelt, és megpróbált átlátni a méhészkalapot tülljén. – Ez egy átkozott méhraj!

– Pontosan. És ha nincs ellenére...

– A francba, megszúrt az egyik! – A férfi a nyakára csapott. – Legalább egy tucat van ezekből a dögökből. Az úristenit!

Még folytatta a szitkozódást, miközben néhány elkóborló méh után csapott. Folyamatosan káromkodott, és nem jutott eszébe, hogy a kapálózásával csak még jobban feldühíti a rovarokat. Isabel újabb fájdalmas szúrást érzett, most a bokáján, ahol a kezeslábasa nem simult szorosan a lábára.

– Hagyja abba! Csak még jobban felingerli őket! – mondta.

És ez még méhésznek mondja magát! – füstölgött.

– Mit nem mond! Sajnálom, hölgyem, de én most eltűnök innen.

– Azt hittem, azért jött, hogy segítsen.

A zümmögés még erősebb lett, a már egyébként is felbolydult raj pedig még aktívabb. Jaj, ne!

Isabel letette a dobozt, és a kezével elhessentett néhány méhet. A felderítők visszatértek, őt pedig megint megszúrták, most a csuklóján.

– Jézusom! Vigyázzon!

A furcsa idegen megragadta Isabelt, a földre döntötte, és védelmezően ráfeküdt. Charlie figyelmeztető ugatásba kezdett. A lányt rémület fogta el, de nem a méhek miatt. Úgy hasított belé, mint egy hideg késpenge, és mielőtt észbe kapott volna, visszarepült a múltba. Egy sötét helyre, amelyről akkoriban azt hitte, hogy soha nem szabadul majd onnan.

– Ne! – sziszegte.

Hánykolódni kezdett a férfi alatt, felhúzta a térdét, rúgott... és talált.

– Ó, szent szar! Magának meg mi baja?

Az ismeretlen oldalra gördült, egyik térdét felhúzta a mellkasához, és mindkét kezét az ágyékára szorította. Pilótaszemüvege lecsúszott az orráról, és hangosan felnyögött.

Isabel négykézláb arrább mászott, de tekintetét a magas férfin tartotta, akinek a szeme vadul villogott a fájdalomtól. Őt viszont annak ellenére sem bántotta, hogy megrúgta. Isabelt legalább annyira meglepte saját heves reagálása, mint az ismeretlen férfi. Pulzusa lassanként megnyugodott, s amikor végül levette a szemét az idegenről, a méhraj éppen felszállt, és akár egy elszabadult léggömb, elrepült. A rovarok felhője egyre kisebb és kisebb lett.

– Elkésett, és tessék, most mind elmentek! – mondta Isabel vádlón, a vállát dörzsölgetve, és mérgesen nagyot rúgott a kiürült kartondobozba.

– Valójában köszönetet vártam, de később is ráér hálálkodni – felelte a férfi, aki közben felült, és összevont szemmel méregette a lányt.

– Hálálkodni? – kérdezett vissza Isabel elképedten.

– Igen, hálálkodni – hangzott az éles válasz.

– Miért kellene hálálkodnom egy kutyaütő méhésznek?

– Nos... Úgy festenek, mint egy méhész? Azt hittem, kettőnk közül maga ért a méhekhez. Vagy az, amit visel, a burka modern változata lenne?

Isabel levette és a földre dobta a méhészkalapját. Haja a fejére és a nyakára tapadt, mert megizzadt a végül hiábavalónak bizonyult erőfeszítésektől.

– Maga nem Jamie Westfall?

– Sejtelmem sincs, hogy az ki. Amint már mondtam, Johansenék farmját keresem.

Az idegen fürkészőn nézett Isabelre. Sötétzöld szeme a falevelek színére emlékeztette a lányt. Nagyon szép férfi volt, még így is, hogy a méhcsípésektől kissé feldagadt az arca.

– Jézusom, maga az egyik mesterember!

A burkoló mára ígérte, hogy eljön, és lerakja Isabel oktatókonyhájában az utolsó majolikacsempéket.

– Ha így szokott bánni a mesteremberekkel, nem szeretném megtapasztalni, mit művel azokkal, akik kihúzzák magánál a gyufát. Az lesz a legjobb, ha előlről kezdjük. – A férfi fájdalmas nyögéssel felkelt a földről. – Cormac O’Neill vagyok – mutatkozott be. – Ha nem találnám ijesztőnek magát, kezet is nyújtanék, ahogy illik.

A név semmit sem mondott a lánynak. A mesteremberek közül, akik az év folyamán a házon dolgoztak, senkit sem hívtak O’Neillnek.

– És miért jött ide? – kérdezte.

– Azért, mert... – A férfi hangos nyögéssel lerogyott a földre. – Jaj! Meg fogok halni.

– Ugyan már, annyira azért nem volt erős a rúgásom.

– De megszúrtak a méhei! Többször is.

– Azt látom. – A férfinak már nemcsak a nyaka volt duzzadt, hanem a karja és a keze is. – Sajnálom, de ezek csak méhek. Nem halálos a szúrásuk.

– Kivéve, ha valaki allergiás rá.

Cormac O’Neill egyszeriben furcsán beszélt, mintha megdagadt volna a nyelve, és sípolva szedte a levegőt. Isabel letérdelt mellé.

– Maga allergiás a méhcsípésre?

– Anafilaxiás sokkom van – felelte a férfi, és rángatni kezdte a pólója nyakát.

– Ha allergiás, miért akart segíteni nekem?

– Mert azt mondta, hogy a legjobbkor jöttem, és hogy segítő kézre van szüksége.

O’Neill arca kivörösödött, a szeme üveges lett. Valóban úgy festett, mint aki bármelyik pillanatban meghalhat. Ezen nem is kellene meglepődnöm, gondolta Isabel, elvégre soha nem volt szerencsém a férfiakkal.

kettő

Hogyan segíthetek magán? – kérdezte Isabel, és lehúzta a kezeslábas cipzárját.

Belső zsebében keresni kezdte a mobiltelefonját, ám aztán eszébe jutott, hogy nem is hozta magával. Cormac O'Neill átfogta a csuklóját, ő pedig összerezett a váratlan érintéstől. Most azonban nem kezdett vagdalkozni, csak megdermedt.

– A táskám... – zihálta a férfi sípoló hangot kiadva, és szemlátomást alig kapott levegőt. – Van benne EpiPen.

A francba! Ez egyre rosszabb – gondolta Isabel. Cormac olyan nehezen lélegzett, hogy a nyakán kidagadtak az erek. A lány odaszaladt a terepjáróhoz, amelyben azonnal meglátott egy meglehetősen viharvert tengerészszakot. Nagyon nehéz volt, és port vert fel, amikor Isabel ledobta a földre. Miután lehúzta rajta a cipzárt, és kotorászni kezdett a pólók, farmerek és úszónadrágok között, orrát koszos zoknik és fényvédő krém szaga csapta meg.

– Biztos benne, hogy itt kell lennie a gyógyszerének? – kiáltotta, és egyre türelmetlenebbül dobálta ki maga mellé a zsák tartalmát, leveleket, egy gombolyag zsineget, könyveket.

Ki utazik ennyi könyvvel, ráadásul Ezra Pound válogatott műveivel?

– A lila neszesszerben – hörögte a férfi.

Isabel megtalálta a piperetáskát.

– Mit kell keresnem? – kérdezte. – És egyáltalán, mi az az EpiPen?

– Adrenalininjekció... Átlátszó tollban van... A kupakja sárga.

A piperetáska dugig volt olyan dolgokkal, amelyekre valakinek szüksége lehet egy utazás során. Isabel felfordította, és a földre rázta a tartalmát. Egy fogkefét, vattapálcikákat, tubusokat és tégelyeket, egy légitársaság sós mogyorós zacskóját, egy eldobható borotvát. Végül ráakadt az átlátszó tollakra, és elolvasta a címkéjükön a használati utasítást.

– Fecskendezze be gyorsan! – mondta a férfi. A keze és az arca még jobban megduzzadt, az ajka kékesre színeződött. – Egyszerűen csak... döfje belém! – tette hozzá, és a combjára mutatott.

Isabel lehúzta a védőkupakot, és kitolta a tűt.

– Még soha nem csináltam ilyet – mondta.

– Nem... boszorkányság.

A lány visszasietett a férfihoz, hogy a combjába nyomja az EpiPent. Izgatottságában rossz szöveget választhatott, mert a rövid tű megakadt Cormac O'Neill nadrágjában, és kifröcskölődött egy kis folyadék.

– Jaj nekem! Eltörtem a tűt.

– Vegyen egy másikat! Kell lennie még egynek.

Isabel nyugalmat erőltetett magára, és elment a másik injekcióért. Mire visszaért, a férfi kicsit letolta a nadrágját, és kiszabadította izmos combját. Alsónadrágot nem viselt, és Isabel figyelmét ez nem is kerülte el.

– Adja ide! – zihálta Cormac, s miután megkapta a fecskendőt, szinte már durván a combjába döfte a tűt.

Isabel leguggolt, és a férfit figyelte. Rémülete lassanként alábbhagyott, és úgy érezte magát, mintha úthenger hajtott volna át rajta. Cormac O'Neill pedig pontosan úgy festett. Nadrágja lecsúszott a térdére, lába kissé furcsán állt a járósín miatt, arcán, kézfejen és meztelen fenekén vörös foltok virítottak.

– Most már rendben lesz? Vagy tennünk kell még valamit? – kérdezte a lány.

A férfi nem válaszolt. Továbbra is sípolva szedte a levegőt, és maga elé meredt. Arcába aztán lassan, nagyon lassan visszatért némi szín, és a légzése is normalizálódott. Isabel mozdulatlanul ült mellette, és éberén figyelte. Egyik fülében O'Neill kis aranykarikát visel. A haja hosszú és piszkos szőke. Bicepszén megfeszül a fekete póló.

Hogy csúszhatott ennyire félre ez a nap? – kérdezte magától a lány. Nem is nagyon régen tetterősen pattant ki az ágyból, tele volt tervekkel arról, hogyan alakítja át az haciendát Bella Vista Főzőiskolává. Most meg itt ül egy szántóföldön, egy hiányosan öltözött férfi mellett, aki úgy fest, mintha a *Bosszúállók* című filmből ugrott volna elő.

Cormac úgy fordult, hogy megtámaszthassa magát, és felállhasson, aztán hanyagul felhúzta a nadrágját.

– Igazán jól még nem érzem magam – mondta.

Eközben Isabel éppen azt állapította meg róla magában, hogy átkozottul jóképű pasas. Kézfeje viszont annyira bedagadt a méhszúrásoktól, hogy a csuklóját alig lehetett kivenni.

– Van csipesze? – kérdezte a lány. – Kihúzhatnám vele a fullánkokat.

– Nem kell csipesz – dűnnyögte a férfi. – Azzal csak még több mérget szabadítana ki.

– Máskor is szúrta már meg méh?

Cormac bólintott.

– Akkor derült ki, hogy allergiás vagyok a méhcsípésre.

– Szálljon be! – mutatott a lány a terepjáróra. – Majd én vezetek.

A következő perceket azzal töltötte, hogy visszarakta az olajzöld táskába a férfi holmiját: két kisebb, merev anyagból készült táskát, amelyek formájuk alapján fényképezőgép és laptop tárolására szolgálhattak, aztán még több könyvet, borotvahabot és fogkrémet arab betűs tubusban, jókora mennyiségű óvszert, egy képkerettel kombinált úti ébresztőórát. A keretben a kép egy sötét hajú, komoly nőt ábrázolt, akinek nagy, ijedt szeme volt.

Semmi közöm a holmijához, gondolta Isabel, és visszadobta a táskát a terepjáró rakterébe. Utána felvette a földről a férfi napszemüvegét, a kiürült kartondobozt, és a hátsó ülésre rakta.

– Indulás, Charlie! – mondta a kutyájának, és előremutatott. – Menj haza! – A német juhász elindult le a dombról, Isabel pedig a férfihoz fordult. Cormachez. Azt mondta, így hívják. A vezetéknevére a lány nem emlékezett. – A városban van kórház. Tíz perc alatt odaérünk.

– Nem kell orvos – mondta a férfi.

Már sokkal jobban festett, a légzése szabályos volt, és a vörösség is eltűnt az arcáról.

– Az EpiPenre azt írták, hogy a beadása után a lehető leghamarabb orvoshoz kell menni – jegyezte meg Isabel. Mindenre vágyott, csak arra nem, hogy ez a Cormac megint rosszabbul legyen. Előrébb húzta a vezetőülést, aztán elindult. A Wrangler dzsip sebességváltós, régi modell volt, de a lány számára ez nem jelentett gondot, mert traktorok és teherautók között nőtt fel. – Azt hittem, hogy maga Jamie. A méhész – mondta, miközben a göröngyös földúton rázkódtak.

– Cormac O’Neillnek hívnak, ahogy már említettem. És még csak az hiányozna, hogy méhész legyek.

– O’Neill – ismételte meg Isabel tűnődően a nevet. – Nincs rajta a mesteremberek listáján.

– Lista is van? Ki hitte volna! – A férfi megkapaszkodott az ülésében, és egyszeriben újra sápadtnak tűnt. És idegesnek is. – Lehet, hogy rossz helyen fordultam le a főútról?

– Johansenék farmján van – felelte a lány. – Éppen átépítés van nálunk, és azt gondoltam, hogy maga az egyik mesterember.

– Igen, Tess említett valami ilyesmit.

– Maga Tess barátja? – Isabel futó oldalpillantást vetett a férfira. Sápadt volt, az arcán izzadság gyöngyözött, valószínűleg a gyógyszer által kiváltott adrenalinlöketből. – A testvérem hívta meg? Jézusom, maga az esküvőszervező?

A férfi zihálva felnevetett, de hamar köhögés fogta el.

– Az esküvőkhöz annyit értek, mint tyúk az ábécéhez. Magnus Johansen miatt vagyok itt. Ismeri?

– Mit akar a nagyapámtól? – kérdezte Isabel gyanakvón.

Tess, aki ért a régiségekhez, felkutatott egy családi kincset, amely egész vagyont ért. A nagyapjukat azóta mindenféle emberek háborgatják, a biztosító társaságoktól a pletykalapokig.

– Az életrajzán dolgozom – mondta Cormac.

Isabel komoran az útra szegezte a tekintetét. Egy ideje a fél világ többet akar megtudni Magnus

Johansenről...

– Mióta?

– Azóta, hogy aláírtam a szerződést a könyvre. Szóval ő a nagyapja. Maga pedig...

– Isabel Johansen. – A lánynak számtalan kérdése lett volna az állítólagos életrajzzal kapcsolatban. Megint a férfira pillantott, és látta, hogy szemét lehunyva hátradőlt az ülésén. Arca megint hamuszürke volt. – Hé, jól van?

Cormac csak bágyadtan bólintott. Vezetés közben Isabel időnként odalesett rá. Éles vonásain lágyított valamelyest háromnapos borostája. És micsoda válla van! Isabelnek mindig is a széles vállú pasasok tetszettek. Ennek itt ráadásul nagy a keze, és erősnek is tűnik, mintha életrajzok írásánál keményebb munkához szokott volna. Jegygyűrűt nem visel. A maga harminc évével Isabelnek ez mindig szemet szúrt.

A földút és a főút kereszteződésénél egy pillanatra megállította a dzsipet. A sarkon szép, fehérre meszelt ház állt. Veranda futott körbe rajta, ablakaiban virágládák. A bejárat fölötti táblán a „Megtalált álmok” felirat állt.

– Az ott Tess boltja – mondta Isabel. – Honnan ismeri a nővéremet?

A férfi csak érthetetlenül motyogott valamit.

– Semmi baj – legyintett Isabel. – Majd később elmondja.

Az út szélén egy reklámtábla csalogatta az erre autózókat, hogy térjenek be a boltba, nézzék meg a régiségeket, kóstolják meg a környék specialitásait, és turkáljanak a letűnt idők limlomai között. Nemsokára egy másik tábla is lesz majd itt, amely a Bella Vista Főzőiskolához fogja mutatni az utat, de ezt Isabel nem mesélte el a mellette ülő férfinak. Nem tűnt úgy, mintha Cormac O’Neillt különösebben érdekelné ez a vidék. Csak a fejét hátrahajtva, szótlánul ült a kocsiban.

A lány erősebben megmarkolta a kormányt, ráfordult a főútra, és gázt adott. Egy domb mögül Archangel városkája tűnt fel előttük. Kőből és fából épült házaival, szép parkjaival meg kertjeivel olyan idillien festett, mintha festmény lenne. Körülötte Sonoma virágzó vidéke terült el. Isabel egész életében itt élt. Ez a hely biztonságot és védelmet jelentett számára. A magas idegen mellett azonban most nem érezte olyan biztonságban magát, mint egyébként.

A parkolóban egy rikító vörös BMW mellé állt be a terepjáróval. A kórház egy régi missziós épületben kapott helyet, amely az archangeli városházát és a kereskedelmi kamarát is magában foglalta.

– Tud járni? – kérdezte a lány az utasát.

– Igen, azt hiszem. A botom valahol hátul van.

– Maradjon ülve, majd én előkerítem a botját.

Isabel kiszállt, és a dzsip hátsó ajtajához indult. Kis híján összeütközött egy férfival, aki mobiltelefonnal a fülén céltudatosan a rikító vörös BMW felé tartott, de most bosszús hangot hallatva félreugrott.

– Hé, miért nem néz a lába... – kezdte, ám aztán leengedte mobilt tartó kezét. – Isabel!

A lány szíve rémült kalapálásba kezdett.

– Te meg mit keresel itt? – kérdezte.

Nem látta Calvin Sharpe-ot, mióta szegénytől és fájdalomtól eltöltve, menekülésszerűen elhagyta a férfi főzőiskoláját. A viszontlátás fájdalmat már nem okozott neki, szegyenérzete azonban még mindig megvolt, mint egy rémálom, amelytől nem lehet szabadulni. Hallotta ugyan a szóbeszédet, hogy Calvin Sharpe ideális helyszínt keres az új éttermének, de azt nem gondolta volna, hogy lesz képe éppen ide, Archangelbe jönni.

– Hagyjuk, nem érdekes – mondta Isabel sietve, feszültségről árulkodó hangon. – Ha megtennéd, hogy elállsz az utamból...

A férfi azonban nem tette meg. Sőt még közelebb is lépett a lányhoz, és tetőtől talpig végigmérte.

– Archangel valóban olyan, mint amilyennek leírtad.

Isabel el sem akarta hinni, hogy volt idő, amikor arról álmodott, hogy ők ketten itt, a szülővárosában élik majd le együtt az életüket.

– Sietek – mondta.

– Szép vagy, Isabel.

Ez Calvinre is igaz volt, a lány hiába akarta volna tagadni. Sötét hajához jól illettek markáns vonásai, amelyeket még markánsabbá tett a siker. A fogsora azonban túl fehér és túlságosan is szabályos volt.

Isabel elvette a terepjáró rakteréről Cormac O’Neill botját.

– Erre most nincs időm – felelte kimérten.

– Találkoznunk kellene valamikor.

A lány gyomra görcsbe rándult. Nagyon nem tetszett neki, hogy Calvin még hosszú idő után is hatással van rá. Nem értette, miért van ez így.

Calvinre egyszer csak árnyék borult.

– Valami gond van? – kérdezte Cormac O’Neill, és arcán a vörös kiütésekkel még fenyegetőbbnek tűnt, mint különben.

Calvin kissé összevonta a szemét, aztán felvillantotta sugárzó mosolyát, amellyel rendkívül népszerűvé tette magát a tévénezők körében.

– Csak kifejeztem afeletti örömet, hogy újra látom egy régi... barátnőmet – mondta, és ügyelt rá, hogy hangsúlyával azt érzékeltesse, barátságánál több volt közöttük.

Isabel fülében legalábbis így hangzott.

– Aha – felelte Cormac, de ebbe az egy szóba is rengeteg jelentést sikerült belesűrítenie. Viseltes öltözékével, feldagadt arcával és kezével hivatásos ökölvívónak is beillett volna, akivel egyetlen épeszű ember sem akarná összeakasztani a bajszát. – A hölgy azt mondta, hogy nem ér rá – tette hozzá.

– Igen, így van. Sietünk – mondta Isabel, és utálta magát azért, hogy még mindig eszelősen kalapál a szíve.

Cormac mozdulatlanul állt, miközben Calvin beszállt a BMW-jébe, dühösen a gázba taposott, és szélesebben kitolatott a parkolóból. Alig tűnt el, amikor Cormac megtántorodott, és meg kellett kapaszkodnia a dzsipjében. Vörös foltjai között krétafehér lett az arca. Isabel gyorsan odanyújtotta neki a botját.

– Sajnálom – dünnyögte. – Jöjjön, segíték!

– Mit sajnál? – kérdezte a férfi. – Hogy zaklatta egy visszataszító alak?

– Ez ennyire nyilvánvaló volt?

– Hogy a fickó visszataszító, vagy az, hogy zaklatta magát? Igen és igen. Ki az ördög volt ez?

– Csak valaki, akit régebben ismertem – próbálta meg Isabel jelentéktelennek feltüntetni a dolgot. – Menjünk, hogy mielőbb lássa magát orvos! – mondta aztán.

A férfi kissé bizonytalanul elindult, és Isabel félve, hogy a végén még elesik, átkarolta a derekát. Jóságos ég, micsoda válla van!

– Allergiás a méhcsípésre – mondta a kórház portásának, amikor beértek. – Többször is megszúrták. Injekcióban kapott EpiPent, de orvosnak is meg kell vizsgálnia.

A portás megnyomott egy gombot, az ajtó kinyílt, és az előtérbe egy narancsszínű ruhát viselő nővér lépett ki.

– Most csak írja alá az űrlapot, kitölteni később is ráér. Jöjjön, bekísérem a vizsgálóba – mondta Cormac arcát nézegetve, aztán a lányhoz fordult. – Helló, Isabel! – üdvözölte.

A lány jobban megnézte magának az ápolónőt, és most már felismerte Kimmy Shrivert, egy fiatalkori barátnőjét. Az iskolában mindketten a 4H Klub tagjai voltak.

– Szia, Kimmy! – Isabel a férfira bökött a fejével. – A méhésznek hittem.

Kimmy felvett egy csíptető írótablát, és bekísérte a beteget egy elfüggönyözött részre, hogy ott várjon.

– Meggyógyul? – kérdezte Isabel aggódón.

– Ne aggódj! Rendbe hozzuk.

– Sajnálom, hogy elrepültek a méhei – mondta Cormac.

– Maga csak tegye meg nekem azt a szívességet, hogy nem hal meg, oké? – kérte Isabel.

Miután a férfi eltűnt a függöny mögött, ő leült, és lapozgatni kezdett egy kitett folyóiratot,

hátha úgy majd elfelejti, hogy összefutott Calvin Sharpe-pal. A rongyosra olvasott oldalakon válásokról, renoválási ötletekről, a konzerv gombaleves feljavításáról írtak, de volt cikk arról is, hogyan lehet négy sálból szoknyát varrni, vagy mit tehet egy nő, akit nem akar észrevenni egy férfi.

Isabel letette a magazint, és azt találgatta, meddig tarthat, amíg megmentik egy tagbaszakadt férfi életét. Végül aztán mégis belepillantott a tanácsokkal szolgáló írásba. „Legyen titokzatos!” Jó ötlet, gondolta a lány, csak hogy benne semmi titokzatos nincs. Abban a házban él, amelyben felnőtt, és az a szenvedélye, hogy főz meg főzőtanfolyamokat tart, amelyeken helyi terményekből megfőzhető és megsüthető ételek készítését tanítja. Ezzel meg is valósította az álmait.

Néhány ember számára viszont rejtély, hogy miért nem ment még férjhez. „Aki olyan szép, mint te, azt biztosan körülrajongják a férfiak...” Valójában azonban szó sem volt rejtélyről. Isabel nagyon jól tudta, miért él egyedül, és hogy miért kell ennek így is maradnia.

A váró szemközi falánál egy fiatal anya ült a kisgyerekével, akin ételfoltos rugdalózó volt. A fáradtnak tűnő asszony komoly küzdelmet folytatott a kicsivel, hogy megtörölhesse taknyos orrát. A másik sarokban egy idősebb nő könyvtári könyvet olvasott. Isabel már többször járt ebben a kórházban. Kiskorában sokszor hozták ide, hogy megkapja a kötelező oltásokat, később a gyerekkorra jellemző balesetek és betegségek miatt kezelték itt. Mert kificamodott a válla, miután leesett az almafáról, vagy mert vágott sebeket szerzett, amikor átmászott egy szögesdrót kerítésen.

Máskor az éjszaka közepén magas lázzal került be, amelyet középfülgyulladás okozott. És a nagyszülei mindig ott voltak mellette, hogy vigasztaló szavakkal megnyugtassák. Később, amikor a nagyjaja betegeskedni kezdett, Isabel volt az, aki aggódott érte, és bátorságot öntött belé, noha szívszorító volt látnia, hogy a nagyanyja állapota egyre rosszabb lesz.

Hogy elterelje a gondolatait, új oldalra lapozott a folyóiratban, és ott is egy tanácsra bukkant. „Törjön ki a rutinból, és tegyen valamilyen váratlan dolgot!” Méhészkedés. Az nem rutin, igaz?

Isabel megint lerakta a lapot, és egy állványhoz sétált. Prospektusok feküdtek rajta, amelyek a legkülönfélébb témákat tárgyalták: oltásokat, az élelmiszer-allergiát, a nemi úton terjedő betegségeket vagy éppen a családon belüli erőszakot. „A szerelemnek nem szabad fájni.”

Isabel összerezzen, amikor beléhasítottak az emlékek, amelyeket az idézett fel benne, hogy ma váratlanul találkozott Calvinnel. Jól emlékezett arra az éjszakára, amelyen kocsiba vágta magát, és nyaktörő sebességgel megtette az utat a napai főzőiskolától idáig. Soha életében nem volt még annyira zaklatott, mint akkor, s miután belépett a kórházba, idegességében nem tudta szavakba foglalni, hogy mi történt vele.

Semmije nem tört el, csak kék foltjai lettek, és vérzett. Elvetélt, állapította meg az orvos, aki megvizsgálta. Sajnos ez előfordulhat, mondta az ápolónő. Sok terhesség nem éli túl az első heteket.

Láthatták rajta, hogy fél, és az okáról kérdezték. Meg arról, hogy biztonságban van-e, és nem akar-e felhívni valakit. Most már biztonságban vagyok, válaszolta. A doktor megpróbálta rábeszélni, hogy tegyen feljelentést, de ő, örök bánatára, akkor azonnal nemet mondott. Csak miután hazajött ide, írta le a gyerekkora óta vezetett naplójában, hogy mi történt. Bella Vistán eltemette az emlékeit, az álmával együtt, hogy egyszer majd híres szakács lesz.

A következő években megpróbálta elfelejteni ezt az álmát, és azzal sem akart foglalkozni, hogy Calvin Sharpe felkapaszkodott a mesterszakácsok közé, saját tévéműsora meg étteremlánc van, és ismertségéből annyi pénzt csinál, amennyit csak lehet.

Vajon miért jött éppen ide? Sonomában számtalan bájos kisváros van, amelyeket sok turista keres fel. Miért kellett neki éppen Archangel mellett döntenie? És miért éppen most, amikor ő végre hozzálátott, hogy neki tetsző életet alakítson ki magának?

Isabel megint kezébe vette a folyóiratot, hogy lefoglalja magát és a gondolatait. Az egyik cikkben újabb tanácson akadt meg a szeme. „Bontsa le a maga köré emelt falat! A férfi, aki érdeklődik, nem fogja meglátni önt, ha elrejtőzik.” A falak építését Isabel mesteri szintre fejlesztette, de biztos, hogy észreveszi majd egy férfi, ha lebontja őket?

„Viseljen szexi ruhákat!” – hangzott a lista következő pontja. Ezt a cikket egyértelműen nem

neki írták. Isabel letörölt egy fűfoltot a méhésztözekekéről, és továbblapozott. „Esküvői csoda” – olvasta el a következő írás címét. Na, ez legalább talált, gondolta. Tess tanújaként nyakig ül az esküvői előkészületekben. Az írás azt javasolta, hogy minden legyen a lehető legegyszerűbb. Na persze! – gondolta Isabel. Tessnél és Dominicnél semmi sem egyszerű. Dominicnek két gyereke van az előző házasságából, és kisebb hadseregnyi rokona, akik közül néhányan még Olaszországból is ideutaznak az esküvőre. Mindegyikükre odafigyelni sem lesz egyszerű feladat. Tess azonban a hetedik mennyországban jár, elég csak a szemébe nézni, hogy ez mindenki számára nyilvánvaló legyen.

Kislány korában Isabel gyakran álmodozott a saját majdani esküvőjéről. Ettől az álmától azonban ugyanúgy elbúcsúzott, mint attól a tervétől, hogy híres szakács lesz. Sok minden mással kellett foglalkoznia. A nagyjával, akinél rákot állapítottak meg, és a kezeléseivel, amelyek sötét árnyékot vetettek Bella Vistára, ahogy egyre csak romlott az állapota, míg végül meghalt. És ott volt persze maga a birtok is, amely egyre mélyebbre süllyedt az adósságokban, mert a betegbiztosító nem vállalta a nagyi kezelési költségeinek kifizetését.

Nem sokkal később Isabel nagyapja az almáskertben leesett egy létráról, és hetekig kómában feküdt. Ekkoriban jelent meg a színen Tess, akinek Isabel addig a létezéséről sem tudott. Vörös hajú féltestvére eleven bizonyítéka volt annak, hogy közös apjuk, Erik egészen addig a pillanatig szélhámós volt, amíg egy közlekedési balesetben életét nem vesztette.

De ahogy a nagyi mondani szokta: bármilyen kemény is a tél, végül mindig eljön a gyönyörű tavasz. Tess és Isabel hamar egymás legjobb barátnői lettek, és Tess kitartó kutatásainak köszönhetően az utolsó pillanatban sikerült elhárítaniuk a fenyegető katasztrófát, sőt még Bella Vista régi fényét is visszavarázsolták.

Az élet dolgai igencsak le tudják kötni az embert, gondolta Isabel. És ez rendjén is van. Így ő nem foglalkozott azokkal a dolgokkal, amelyeken amúgy sem változtathatott volna, például azzal, hogy végül nem fejezte be a főzőiskolát. Vagy azzal, hogy egyetlen rosszul végződött kapcsolat miatt vastag védőpáncélt vont a szíve köré, mert nem akarta még egyszer megélni, amit Napában kellett megélnie. Most pedig az új tervét kell megvalósítania. Főzőiskolát fog nyitni, és ez minden percét lefoglalja. Igaz, nem mutathatja fel egy tekintélyes intézmény végbizonyítványát, helyette azonban rendelkezik valamivel, amihez nem kell iskola. Különleges tehetsége van minden konyhai munkához.

Ez ad értelmet az életének. Szilárd meggyőződése volt, ahhoz, hogy valaki jól érezze magát a bőrében, jókat kell enni, élvezni az élet egyszerű dolgait, és sok időt tölteni a család meg a barátok körében. A Bella Vista Főzőiskolának pontosan ez lesz a küldetése. Ezért nincs neki most szüksége semmire, ami visszatartaná attól, hogy megteremtse magának azt a világot, amely mindig is a szeme előtt lebegett.

Cormac O’Neill a botjára támaszkodva jött vissza a váróba. Kórházi köpenyben, amely elöl a köldökéig nyitva volt, és pillantást engedett viselője mellkasára és hasizmaira. Méghozzá micsoda hasizmokra! – gondolta Isabel, de úgy tűnt, a férfi nem vette észre, hogy megbámulta.

– A beteg életben van, és ez egészen addig így is lesz, amíg nem támadja meg újabb méhraj – mondta Cormac. – Ki kell vennem a kocsimból egy tiszta inget és a pénztárcámat – tette hozzá, aztán kibicegett kórházból, de néhány perccel később már vissza is jött.

Most fekete pólót viselt, amely megfeszült széles mellkasán.

– Örülök, hogy jobban van – felelte Isabel megkésve, és úgy tett, mintha a csodás izmokat észre sem vette volna.

Cormac leadta a recepción a csíptető írótablát a kitöltött űrlappal és a betegbiztosítási kártyájával.

– Már vezethetek – mondta Isabelnek. – Mindjárt hazaviszem.

– Oké.

A lány felhagyott azzal, hogy lopva nézegesse a férfit. Alighanem már amúgy is rég észrevette, és hozzá is szokhatott a nők elismerő pillantásaihoz. Dús hajával, széles vállával és átható tekintetű, zöld szemével biztosan mindenhol magára vonja a figyelmet.